

Nagy nehezen sikerült megszólalnia: – A királyságom... a királyságom... – Szájából vékony csíkban szivárgott a vér, és végigfolyt a nyakán.

– Ne bánkódj... Írd fel a számom: 50314... 50314... Reggel hívj fel! Mindenképpen!
– Letette.

Manmóhan arccal a telefonra borult, szájából vér bugyogott.

Szaádat Haszan Mantó (Sambrala, Pandzsáb, Brit-India, 1912 – Lahore, Pakisztán, 1955) az egyik legnagyobb urdú nyelvű író. Két évtizedes írói és újságírói pályafutása során több mint kétszáz novellát, valamint számos színdarabot, rádiójátékot és esszét írt. Novelláinak szereplői Bombay és Pandzsáb szegényei, prostituáltak és kuncsaftjaik, stricik és madámok, csavargók és életművészek. Egyéb műveiben az India 1947-es felosztását követő menekültáradat borzalmaait dolgozta fel. Merész stílusa miatt bírósági eljárást is folytattak ellene, de bátorsága csakúgy, mint önbizalma, sohasem hagyta cserben.

Kántor Péter

ÖT GYEREKVERS

Fut az erdei ösvény

Fut az erdei ösvény –
hegyen-völgyön köröztvény,

fut a körút, sugárút,
beletorkollik száz út,

kocog a postás a levéllel,
valaki félbarna kenyérrel,

néni lebegő hajjal,
kisfiú nagy sóhajjal,

busz, villamos, biciklik,
a Dunán kishajó siklik,

falipók szedi a lábát,
pásztor tereli a nyáját,

olvasó lapaljig eljut,
katona cipel borjút,

magasba nyúlik létra –
Brahms írta klarinétra,

röpködnek az izgatott fecskék,
szétömlik az égen a festék,

higgy bennem, bízva bízzál,
fűszálra hajol a fűszál,

szél zúgatja a lombot,
eső mossa a dombot,

cseppre csepp halmozódik,
a világ elmosódik,

üzletház, színház, romvár,
az ősz mögött egy romnyár,

szélfútta, kecskerágta
lemezre mentett vágta,

hosszú betűsor, számsor,
térdig, könyökig látszol,

ma vagy holnap vagy régen,
mint rianás a jégen,

fut az erdei ösvény –
hegyen-völgyön köröztvény.

Béka-parti

Éjjel a békák összehajolnak,
kezdi az egyik, mind beleszólnak:
Brekeke, brekeke!

Legmagasabb a fák koronája!
Leggyönyörűbb a dálnoki pálya!
Brekeke, brekeke!

Tízezerig ha számol a béka,
tízezer évig él ivadéka!
Brekeke, brekeke!

Told ide azt a nagy buta képed,
hadd vegyem észre benne a szépet!
Brekeke, brekeke!

Elmegyek innen vajszinü tóba,
dísziti vállam vajszinü stóla!
Brekeke, brekeke!

Szállni kellene fecskefarokkal!
Holdnak ezüstje kéne marokkal!
Brekeke, brekeke!

Fő az egészség, el ne felejtse!
Békaporontynak békaszerencse!
Brekeke, brekeke!

Hajnalodik már, olvad az éjjel,
futnak a békák mind szanaszéjjel.
Brekeke, brekeke.

Szélforgó

Lődörögnek a szelek,
kódorognak a szelek –
leveleket pörgető
kaleidoszkóp leszek.

Sivítanak a szelek,
süvítenek a szelek –
hószakállas hómanó,
jégcsapszerelő leszek.

Fütyörésznek a szelek,
dudorásznak a szelek –
föld alól kibukkanó
selyemfűtenger leszek.

Mormolásznak a szelek,
dorombolnak a szelek –
csacsifülbe súgdosó
szerelmes számár leszek.

Erdőszélen

Volt egy Ernő réges-régen,
ott lakott az erdőszélen,
unatkozott, mint akárki,
míg valami jót talált ki,
segítség!

Belemászott a vödörbe,
ki se látszik füle, körme,
csak a hangja kandikál ki,
jöjjön már valaki, bárki,
segítség!

Arra jönnek, beszélgetnek,
hogy a komisz menyéteknek
egy padlás se állhat ellen,
éjjel rohangál sok szellem,
segítség!

Meghallja ezt egy kismadár,
aki épp gilisztát zabál,
huss, elrepül, vissza se néz,
míg a szárnya homályba vész,
segítség!

Vándor-ballada

Vándor, hova fut a nagy út?
Hoz-e vissza újra,
hegyen át, völgyön át,
tengeren is túlra?

Hegyen át, völgyön át,
tengeren is túlra.

Vándor, messze mész, tudom én,
nem jössz vissza újra.
Viszel-e nehezet
tengeren is túlra?

Magamat, nehezet,
tengeren is túlra.

Dombnak tetején van egy ház,
füstöl a kéménye.
Hosszú út kanyarog,
nem látsz a végére.

Hosszú út kanyarog,
hadd járjak végére.

Kukorelly Endre

SAMUNADRÁG

Volt 1x1 medve

*„Volt egyszer egy medve,
sose volt jókedve.”*

(Mészöly Miklós)

Kicsit, szerintem, népszerű vagyok,
szerintem behívnának bármi sóba,
és felkapott, mint a többi nagyok,
mert legnagyobbak álltak velem szóba,

például vegyük azt, hogy Málna.

Vagy Milne

vagy mi a szösz, Kormos, Mészöly Miki,
és még a jó ég tudja, hogy ki-mi.

Legalább kettőnél több viccben szereplek,
bocs!, bár a medveségem mélyen sérti,
ott minden állatot pont velem veretnek,
amiben hogy mi a vicc, azt ki érti,

meg ahogy beszél(tetn)ek, tréfásan lapos,
pedig ha medve vagy, ritkán beszélsz.

Úgy lett kitalálva, hogy nem lehetsz okos,
ha rímes-mesés versikékben élsz,

ilyesmi születésnap-fordulóra

készült nincs-füle-farka költeményben.

Na jó, sokat ne is fecsegjünk róla.

Kábé olyan brumfordiban, mint én *nem*.

Föl

Fölébredsz, és meg van mondva, hogy aludjál tovább,
rumliztál, de ez volna a rend, így tartod rendben a szobád,
nem kell csokoládét enni, de kell vagy nem, lehet,
mindenki moziba akarna menni veled,
mindenkinek, kivéve te, akkora lenne a szája,
hogy alig férne be az iskolába,
mind, de mind az összes olyan tökkelütött, hogy
semmi más süti nem fogy, csak az általad sültött fogy,

pedig homokból készítetted, de valahogy átváltozott,
na mindegy, de te nem kérsz, csak abból, amit a Bandi hozott
a sarokról, vagyis három sarok ide, az a cuki,
bemész, és csak neked köszön az a cukrász muki,
mert, úgy mégis, kinek másnak.
A postásnak?

Van 1

Van 1 kisöcsim, neve Samu.
Oda-vissza van érte anyu,
apa is, én is,
minden nagy néni,
családunk szeretet-alapú.

Kész. Ez egy versezet [limerick. A szerző], így kell szavalni:

vanegyki söcsimne veSamu
odavisz szavanér teanyu
apai séni
smindennagy néni
családun xerete talapu.

Pont, kész, vége. Meghajlás, pukedli, taps.

Leg

Legszebb a vizilóba'
nem az, hogy milyen kurta lábú,
hanem hogy a fejét lóbálva
valamit mintha mondani próbálna.

Szép a zsiráf, mikor behúzza a nyakát,
és nem néz oda,
mert jön az Ararát
vagy alagút vagy micsoda.

Nekem tetszik a ken-
guru, főleg rajzfilmekben,
malacka is, csak még gyámoltalan,
kell neki kocaoltalom,

szép zöld kis kukackák, sünguriga,
csigacsúszda, csinos csigabiga,
van Csigák regénye, írta Jókai Mór,
olvastam már.

Szép a hal, csak szagos
és olajos,
netán
ton,

cet vagy bálna.
Ki ne halna!
Állítólag milliárd faj van,
a Földön bajban.

Létezik olyan is, hogy megvan a neve, de maga
az állat nincs meg, csak a foga.
Szép dolgok ám az állatok,
az egy másmilyen állapot.

Arató Zsófia

GÓLYA VISZI A FIÁT

**Anyai utánérzések Larkin:
„Álljon e vers” című költeményéhez**

Elbasztak jól, te is tudod,
de folytatod, mint a mamád.
Fájdalommal szülsz magzatot,
s növeszted benne sok hibád.

Kikúrsz vele, bár nem direkt,
nyüstölsz, nyúzod, nyaggatod.
„Nem én akartam!” – bömböli,
és mit ér a bűnbánatod?

Átkot és áldást elvegyít
az Úr és egy mederbe mos,
pucold hát kölyköd valagát,
és légy újra állapotos!

Sajó László

EVERY DAY

(a mátraszentistváni temetőben)

– *A gyöngyösi. Akkor tizenöt nullanyolc. – Téved. Még
nem jött meg a pesti.*

– *Tudta, hogy Tilda néni Galyára jár dolgozni a temetőből,
mikor nincs itt senki?!*

Eltérített gipszangyal fejére – ne tudja, hol van – KODAK reklámszatyor húzva.
Félbevágott flakon.

Hypóváza. – *A családom vett egy széfet, hogy emlékemet örökre megőrizze!
– Ma nem jön több rokon.*

Hátul szemétdomb közös sírja. Lejárt szavatosságú koszorúk,
... és családja szalag.

Összegereblyézett őszinte részvét. Szétsírt papír zsebkendők.
Orrfúvások. A szag.

Mint kidobott, vízszintes karácsonyfán, csipeszben gyertyacsonkok. EVERY DAY kóla.
Minden elmúlt, ami.

A sok kacatot az idénymunkás isten az utolsó gyásztávirattal
fogja felgyújtani.

– *A Zoltika, tudja, a két hónapos, nem csinál semmit, csak: sír. Kő, kereszt
dől a röhögéstől.*

– *Tizenhét tizenkettő. – Ötvennégy. – Tizennyolc harmincegy. Fent zajlik
az élet. – Ne nézz föl.*

Földbe folyt gyertya dermedt homálya. – *Hideg van. Befóliázott sírkövek, mű-
virág melegágya.*

– *Feltámadunk! Mint vakondtúrás, feljött már az első csillag,
kupac szervestrágya.*

Örökmécsek kiégett kanóca serken, ördög szőrszála, sűrű,
örökös sötétség.

– *Bori néni villanyt gyújtott. – Tavaly halt meg. – Mit keres ilyenkor otthon? Esni
kezd, szakad a részvét.*

Túlvilágra becsomagolt sír. Csonkláng, fólia csapkod. A feltámadás kiskapuján
zseblámpafény motoz.

– *Neve? – Kiss Jánosné. – Él? – 68 évet. Elgurul egy
GLOBUS konzervdoboz.*

- *Elment az utolsó! – A húsz huszonhármas. – Két percet késett. – És nyolc másodpercet.*
 – *Minek nekünk lámpa?*
 – *Tiszta pocsékolás. – Ilyenkor ki jönne. – Nagy fény lenne akkor! – Sötétben is idetalálna.*

Szél fú, csupasz villanypóznán áram zizeg. – *Jó éjszakát. – Nyugodjék békében reggelig.*
 – *A pásztoi busz. – Hat nullakettő. – Három. Késett. – Különbén jó reggelt. Örök világítás fényeskedjék nekik!*

Gréczi Emőke

ÁTÖLELT AZ ISTEN (II)*

Találtam egy könyvet, benne: Október 26-án bement a Szabad Kossuth Rádió, hogy a László Kórház dolgozói és betegei üzenik, tökéletesen rendben vannak, teljes ellátást kapnak. Tényleg?, kérdi anyám. Szép volt tőlük, hogy szóba kerültünk, de minket nem kérdeztek meg, nevet. Hát mit tudott volna mondani, ha kérdezik.

Béla szőrös keze kinyitja az ajtót. A szállítókoscsin először két női láb jelenik meg, majd a hozzá tartozó lány is, alig lehet idősebb nálam. Előredől, hogy Béla át tudja karolni a hátát, egyik lábát is felemeli, hogy a férfi karja aláférjen. A másikat nem mozdítja. Aha. Azt hittem, teljesen egészséges, de megtaláltam a baját. Ha ezt egyáltalán annak lehet nevezni. Egyetlen nyomorék láb – az én két nyomorék karomhoz és két nyomorék lábamhoz képest. Övé lett tehát a másik felnőttágy.

Rozinak hívják. Én is bemutatkozom, és mintha velem volnának, végigmutatok a gyereksoron. Nem tudom egyikük nevét sem, de harmadik napja egymáshoz tartozunk.

Örülök neki. Rozi felül, hogy jobban lásson. Mindene mozog, egyetlen láb kivételével. Láthatóan nem rendíti meg a szerencsétlenségem, látott már ilyet vagy még rosszabbat az előző kórtermében, ahonnan azért hozták át, mert az belövést kapott. Nem az övé volt az egyetlen, állítólag három kórtermet is eltaláltak, de beteget egyetlen sem. Mégiscsak október van, a hidegben nem maradhatnak betört ablak mellett, szétosztották őket, most már nemek szerint.

Bámulatos. Egyedül eszik, megfordul az egyik oldaláról a másikra, aztán vissza. Megigazítja a lepedőjét, magára terít egy köntöst, elhelyezkedik kényelmesen. Pár másodpercre még lábra is áll, de csak az egészségesre, ügyesen egyensúlyoz, szökdécsel, mielőtt lefekszik az új ágyára. Utánam egy héttel betegedett meg, de rögtön idehozták, vagyis egy nappal megelőzött a fertőzőosztályon.

Ha tudnád, mennyire örülök neked!

* Gréczi Emőke itt közölt könyvrészletének előzménye ÁTÖLELT AZ ISTEN címmel lapunk 2004. februári számában olvasható.